

Spoštovani delavci Doma upokojencev Ptuj!

V teh težkih časih, čutim dolžnost, da se vam oglasim kot sorodnica osebe, ki v vašem Domu upokojencev že tretje leto preživlja svojo jesen življenja.

Velikokrat sem si mislila, da se vam moram večkrat oglasiti, vas pohvaliti, a ker je k sreči moja teta, katere skrbnica sem, še zelo samostojna, kar se komunikacije tiče, sem v glavnem o vseh stvareh, ki se dotikajo njenega bivanja pri vas, lahko reševala kar z njo. Morda sem tu in tam poklepetala mimo grede s katero od oseb, ki je bila v času mojega obiska ravno tisti čas na delovnem mestu, a vem in čutim, da to ni dovolj.

Že od prvega trenutka, ko sem mojo teto, popolnoma neodzivno zaupala v Vaše roke, se je njeno zdravstveno stanje zaradi ljubeče skrbi vas uslužbencev začelo izboljševati. Vem, da je k temu pripomoglo marsikaj, predvsem pa, kot sem že omenila ljubeča skrb.

Zavedam se, da je delo s starostniki zelo naporno fizično in psihično. Vem, da kadra ni dovolj, potrebe pa velike. Tudi vem, da si oskrbovanci želijo več pozornosti, še sploh če so je bili v veliki meri skozi življenje deležni doma. In da velikokrat niso hvaležni, so nezadovoljni in zelo naporni. Ravno tako svojci.

A vedno poskusite iz sebe iztisniti največ. Največ moči, ustrežljivosti, prijaznosti. Do sedaj lahko rečem, da sem imela z vsemi zaposlenimi osebami pri vas, s katerimi sem prišla v stik samo pozitivne izkušnje. Od vratarja pri vhodu, do vsega negovalnega, zdravstvenega osebja in strokovnih delavk in zato sem vam zelo, zelo hvaležna.

A v zadnjih mesecih sem samo strahoma čakala, kdaj se bo zgodilo. Zelo sem (smo) se držali ukrepov, ki ste jih predpisali, čeprav sem večkrat slišala očitke sorodnikov, zakaj je ne vzamem »ven«, tako kot hodijo drugi, na skrivaj - po moje brez vaše privolitve, češ, saj nič ne more biti.

Zaradi strahu pred okužbo sem jo vzela domov samo enkrat, za njen 90.rojstni dan in ves čas trepetala za njeno zdravje in posledično zdravje vseh vaših uporabnikov.

Zelo sem bila vesela, da so ji na njenem D1 oddelku omogočili krasno praznovanje, v družbi njenih novih prijateljev. Tudi omogočili, da ji je lahko prišla zaplesat njej ljuba folklor in v tistem času vse njene sostanovalce premestili na balkon, da so lahko plese opazovali tudi oni. Za mene je bilo to dejanje neprecenljive vrednosti. In vem, da so vse to speljali dobre volje, samo v dobro vseh, ki so v njihovem »varstvu«, čeprav jim je to pomenilo dodatno delo in skrb. Za to, se še enkrat najlepše zahvaljujem.

In na koncu ravno temu oddelku ni prizanesla Corona. Vem, da se vsi, posebej pa še v rdeči coni trudite še bolj in da je delati v tako težkih pogojih skorajda nemogoče. A vi zmorete. Tudi vaši oskrbovanci to čutijo, čeprav tega ne pokažejo in so morda še bolj naporni. A ujeti so v svojih strahovih, v bolezni, v stran od svojih bližnjih. Le vaša pozitivna dejanja in ljubeča skrb jim dajeta upanje, da se bodo enkrat vrnili nazaj na svoj »stari« oddelek.

Na koncu naj še rečem enkrat vsem skupaj veliki HVALA, posebej še gospe Klavdiji Bela (ki jo moja teta zaradi številne opreme v rdeči coni edino spozna) in ki je zanjo skrbela že prej na D1 oddelku in seveda vsem drugim, ki se trudite po najboljših močeh.

Z zaupanjem, da bo nekoč še vse dobro, vas lepo pozdravljam.

Barbara Lipavšek

(skrbnica Rozalije Ošlovnik)